

Mindörökké várni

„Ha már a kézirat olvastán borzongsz, nincs, nem is lehet több kérdés.

Kell. Nekem, neked, mindenkinek!”

– Katona Ildikó, *hivatásos könyvrajongó, kiadóvezető*

fine
selection

BÖSZÖRMÉNYI GYULA

BÖSZÖRMÉNYI GYULA

Mindörökké várni

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

*Köszönet Burger Istvánnak és Németh Attilának
a Galaktikától, Tihor Miklósnak, a Káosz Galaktika,
valamint Fonyódi Tibornak és Szélesi Sándornak,
a Mysterious Universe világok megalkotóinak,
hogy az itt következő történetek legjavát kicsalogatták
(olykor csikarták sok-sok nyüstöléssel, máskor nyúúúállal) belőlem.*

– A SZERZŐ –

Tartalom

Dogma	7
A Xonsi körzet	15
Tű és Pajzs	35
A kutya	59
Három nappal később...	89
Isa, por és homou	111
Jó éjt, kapitány!	133
Mindörökké várni	157
Üvöltő szörnyeteg	177
Vörös kendővel válladon	191
A bolond	255
Nemzedékek	273

Dogma

(Káosz Galaktika-novella)

— **A**^{PÁT URAM!} — szólt a csuhás, kezében néhány sárga pergamentekercset szorongatva.

— Igen? — Az apát unottan kaparászta körmével a durván gyalt asztallapot. Úgy érezte, a sivatag mélyén gubbasztó, csendes kolostor vaskos kőfalaiból olajos nedvesség szivárog. Minden ízlete sajgott, és most még ez a túlbuzgó szerzetes is nyaggatta.

— Íme, az ősi tekercsek, amiket megtekinteni érkezett a távoli High Speed székesegyházból. — Az atya ujjai remegtek az izgatottságtól. — Ha megengedi, szerény véleményemnek adnék hangot, midőn rámutatok, hogy eme irományok egyértelmű bizonyítékát nyújtják azon merész elméletnek, miszerint egykor a Földön...

— Nem engedem meg! — Az apát átvette a tekercseket, a száraz lapok közül finom por szitált. — A következtetéseket magam kívánom levonni. Most hagyjon egyedül!

A rémült szerzetes daróccsuhája hangosan suhogott, miközben viselője elhagyta a rideg olvasótermet. Az apát reszelős sóhajt hallatott, majd széthajtotta az első tekercset...

A Monguz kilépett a hipertérből. Sárga csillag körül keringett az a kék oxigénburokba takarózó, egyetlen bolygó, amit keresett. A hajó kapitánya ellenőrizte a koordinátákat, majd utasítást adott az égitest elpusztítására. A fémburkolatból óriás virágra emlékeztető szerkezet bújít elő. Az iszonyú „tányér” lassan megcélozta a kék bolygót.

– Muszáj? – A kérdést rejtett hangszórók közvetítették a kapitánynak, aki döbbsen kapta fel a fejét.

– Te nem szoktál ilyen kérdéseket...

– Most *szokok* – szólt a hang, és mintha nevetést nyelt volna el. – Ugyan csak gép vagyok, a csillaghajó Agya, viszont a legfrissebb fejlesztés! Muszáj elpusztítani ezt a bolygót? Nézd, milyen szép!

– Tudod, hogy a kormányzó meg akarja csapolni a központi csillag energiáját. A bolygó útban van a szolárszívóknak, és úgylis elpusztulna, mikor...

– A felszínt szondázom – vágott közbe a géphang. – Nahát, élőlények vannak rajta! Kivetítem, nézd!

Erdők, rétek, érdekes állatok jelentek meg a képernyőn. A kapitány elfordította a tekintetét.

– Tűz! – kiáltotta.

– Vízesés – recsegték a hangszórók, szinte gyermeki örömmel. – Hiszen ez gyönyörű! Bundás emlősök. Milyen aranyosak a kicsinyek! És ezek a tengerek, hegyek... Nézd már, te kőagyú!

– Megzavarodtál – üvöltött a kapitány. – Rendszerhiba!

– Semmi bajom, csak tetszik – válaszolt az Agy. – Kristálytisza levegő, hófehér felhők, mint a meséitekben, amiket a gyermekeiteknek regéltek elalvás előtt.

– Tűzparancsot adtam!

– Nem! – Az Agy megmakacsolta magát. – Soha!

– Így is jó – mondta a kapitány, és vigyázva, hogy ne nézzen az erdei patak partján futkározó kecses állatokra, kézivezérléssel sütötte el a Monguz különleges fegyverét.

– Az Agy tökéletesen megőrült – morogta, miközben a kék bolygó atomjaira hullott.

Az apát megvető fintorral dobta félre az első tekercset. A sivatag mélyén élő szerzeteseknek semmi más dolguk nem volna, mint működtetni a napkollektorokat, melyek energiával látják el a High Speed székesegyházat. Ehelyett mit tesznek? Holmi pergamenlapokat ásnak ki az idők kezdete előltről származó beton-alapból!

A második tekercs több helyen berepedt, de azért olvasható maradt...

– Muszáj ezt csinálnod?

Androidom a receptorait meregette, miközben én marokra fogtam a csirkecombot, és módszeresen eltüntettem magamban.

– A táplálkozás igenis szükséges – motyogtam teli szájjal. – Mióta az emberi faj kilépett a csillagok közé, azóta eszik. Sőt, már előtte is ehetett, hiszen első űrhajóinkat az éhséglázadások miatt építettük.

– Ez rendben is van. De *így*? Mindenféle tetemeteket és rostokat tömködsz magadba, mégsem vagy működőképes olyan hosszú ideig, mint én. Többet ér a tiszta plazma, mint ez a gusztustalanság.

– Amíg akad plazma, igazad lehet. – A műszertáblán vörös fények gyúltak. – De úgy látom, hamarosan éhezni fogsz!

A Peremvidék egyetlen lakott világának térhatású képén váratlanul gombafelhők százai teremtek.

– Atomcsapás? – állapította meg az android. – Tehát hamarosan leállnak az erőművek!

– Bizony! – mondtam rosszindulatúan. – És te szépen éhen döglesz!

– Talán... – mondta elgondolkodva az android. – Talán mégis meg kellene próbálkoznom a hússal.

És kíváncsian belecsípett a karomba...

Az apát a második tekercstől már igazán dühös lett. Komolyan fontolóra vette, hogy magához hívhatja az atyát, és megeteti vele ezeket az ostoba firkálmányokat. Az istentelenség, kárhozat és végső energiavesztés bűze áradt az ősi írásjelekből. Azután mégis erőt vett magán, és az utolsó lelet fölé hajolt.

A kereskedő a Vadvidék határának egyik űrkikötőjében találkozott a gyanús eladóval, aki azt állította, hogy eredeti *ős-játékszett* árul, a Nagy Űrbirodalom idejéből. Fanyalgott ugyan, de végül megvette a készüléket, mely egy közönséges illuzitorra emlékeztette. Az apró képernyő a hozzá tartozó billentyűk segítségével virtuális űrcsatába repítette használóját.

A férfi a gyermekeit akarta meglepni a különleges játékkal.

Első nap családja körbeállta, ahogy a billentyűket nyomogatva megismerte a programot.

Második nap vele izgultak a két apró űrkommandós képernyőkalandjain.

Harmadik nap a gyerekei kérték, hogy ők is hadd játszanak, de válaszul a férfi csupán dühös morgást hallatott.

Negyedik nap a felesége könyörgött, hogy javítsa meg a bevásárló siklót, de ő nem állt fel az illuzitor elől.

Ötödik nap kirúgták a Meteorburok Felügyelőségtől, mert nem járt be dolgozni.

Hatodik nap elköltözött tőle a felesége, és vitte a gyerekeket is.

Hetedik nap csonttá soványodva lefordult a székről, de máris magához tért, és visszaküszködve testét az illuzitor elé, tovább játszott.

Nyolcadik nap boldog volt, mivel új lehetőségekre lelt a játékban.

Kilencedik nap csöngettek, de ő légmentesen lezárta a házat.

Tizedik nap ismét csöngettek, ám ő épp teljesítette a 34. küldetést, így meg sem hallotta.

Tizenegyedik nap kétszer elájult, és nem engedte be a biztonságiakat, akiket a szomszédok hívtak ki a folytonos gépi csatazaj miatt.

A tizenkettedik napon rátörték az ajtót, de a lakás üres volt. Senki nem vette észre, hogy az illuzitor képernyőjén immár három űrkommandós küzd vállalva a...

Az atya egész testében remegve állt az apát előtt.

– A tekerceket annihiláltam – közölte fáradt, rideg hangon a High Speed székesegyház küldötte. – Szentségtörés már az is, hogy egyáltalán kiásták a romok alól.

– Nem tudhattuk... – próbált szabadkozni a szerzetes, de az apát egyetlen apró mozdulattal félbeszakította.

– Azok a nyilvánvalóan kárhozott irományok azt állították, hogy valaha szerves élet volt... Sőt, hogy szerves élet uralkodott a bolygón! – Az apát mélységes undorral ejtette ki e szavakat. – Ilyesmire még gondolni is bűn! Utasítom a napkollektor-állomás minden szerzetesét, hogy felejtsek el a tekerceket.

– Teljes memóriatör...? – nyögte az atya, de ismét elakadt a szava. Most azonban nem az apát szakította félbe, csupán vértelen ajkai fittyedtek le erőtlenül. A székesegyház képviselője megütközve

pillantott a mozdulatlan szerzetesre, majd csuhája zsebéből apró, fémesen csillanó korongot vett elő, és méltóságteljesen az atya szájába csúsztatta azt.

- Vedd az ostyát, mely testedet az Egy Isten erejével árasztja el!*
- kántálta az apát.*

A szerzetes elnyelte a korongot, ajka ismét életre kelt, és miközben meghajolt, az Áldás végszavait motyogta:

- Legyen mindörökké dicső az Egy Isten, Duracell!*

A Xonsi körzet

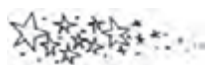
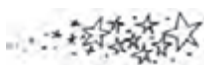
(Káosz Galaktika-novella)

NÉZTEM A KÉT NŐT, ÉS TUDTAM, EBBŐL MÉG BAJ LESZ. A Mercator Alpha páncélüvege alatt megbúvó tágas vezérlőben annyira elmerültek jövőendő munkahelyük tanulmányozásában, hogy engem észre sem vettek, pedig jó darabig álltam az ajtóban. Két nő. Hová tettem állítólag kifinomultan működő cerebrita eszemet, mikor őket választottam a jelentkezők közül? Persze életemben először dönthettem, kikkel legyek akár hónapokra összezárva a csillagok között.

Bölcs Liannen, az nem lehet, hogy szépség és alkat szerint választottam első úrhajóm legénységét! Silia Noe vörös fejpántot viselt, és a tesethezálló, talán kissé túlságosan is merész overall izmos, kisportolt alakot sejtetett. A nő leült a székébe, lábait felrakta a konzolra, és hanyagul meg-megbökött egy kapcsolót. Tetszett az a vad, kiszámíthatatlan tűz a szemében.

A pilótám, ha lehet, még csinosabb volt, bár ruhája nem feszült olyan merészen a testére, mint Siliáé. Őt Mara Egrnek hívták, barna hajpántot viselt, és a jobb csuklóján vékony bőrszíjakon apró medál fityegett – hogy minek, kinek a jele, azt nem láttam. A lány sokkal komolyabb volt, mint a társa; alaposan áttanulmányozta a Mercator

vezérlésének minden porcikáját, és közben jegyzeteket készített, de azért benne is találtam egyetlen olyan vonást, ami szokatlansága miatt megfogott. Mara valahogy nem illett a fémek és műanyagok eme űrhajónak nevezett egységébe. Bár pilóta volt, egész lényéből szelíd, kislányos vidámság áradt, a műszereket „megszólította” ujjával, és néha minden ok nélkül dúdolni kezdett.

Két nő és én, Creb Tren Dobmar újdonsült cerebrita szabadkereskedő, a *Legionist* űrhajó kapitánya. A vezérlő ajtajában állva hirtelen nagyon elveszettnek éreztem magam.

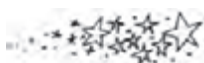
* * *

A Donado holdján, kopár sziklák között megbújó űrkikötő ideális hely volt az űrvagányok, csempészek, kalózkapitányok számára. A sikátorokban ezernyi apró kocsmá ontotta magából a különböző szeszparlatok bűzét, odabenn vágni lehetett a tudatromboló fűvek füstjét. A Bolygórendészet fegyveresei nem szívesen merültek el ebben a mocsokban, és mint kezdő kereskedőnek, nekem sem volt kedvem ilyen helyen hasba szúratni magam.

– Öt konténer grafit? – Silia maró gúnnnyal kacagott a képembe.
– Kihez szegődtem én, szentséges üstökösfarok! Hallod ezt, Mara? A mi pelenkás kapitányunk öt konténer nyamvadt grafittal akar az űrben kóvályogni.

– Ő a kapitány – vontá meg vállát a pilótám. – Amíg ki tudja fizetni a béremet, engem nem érdekel, mivel kereskedik.

– Engem viszont igen! – Silia ököllel vágott a konzoljára. – Nem kételkedem benne, hogy a kapitány kifizeti nekünk a vacak kis bérrünket, de közben halálra unjuk magunkat. Lehet, hogy neked elég bamba meteorként kóvályogni holdról holdra, de...

Máris veszekedtek, még hozzá miattam. Tökéletes! Silia vad volt, és gyönyörű, Mara pedig szelíd, és szintén csodaszép.

– Rendben, elmegyek a sikátorba, és megnézem, akad-e még valami áru – fordultam a turbólift felé, mire Silia máris mellettem állt.

– Mehetünk – jelentette ki.

– Sonari kardfű volna a legjobb. – Ezt Silia már a sikátorok rengetegében botorkálva súgta a fülembe, mikor minden igyekezetünkkel igyekeztük megóvni zsebeinket a folyton lökdösődő tolvajoktól. Döbbenet néztem navigátoromra.

– A sonari kardfű csempészáru! Ha elfognak vele...

– Csakis ilyesmiért lehet tetemes nyereséget bezsebelni. Ez jó lesz! – jelentette ki Silia Noe, és megcsípve zubbonyom ujját, behúzott a legközelebbi lebuaj alacsony ajtaján. Tucatnyi parázsló szempár fordult felénk az asztalok mellől, és én úgy éreztem, mindenki látja, hogy illegális üzletet keresek. A pulthoz lépve két *Galaktikus Gégepukkasztót* rendeltünk, majd bősz várakozásba fogtunk.

– Most mi lesz? – súgtam a monoton zene rejtekében navigátoromnak. Silia rám mosolygott.

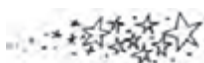
– Hamarosan meg fognak szólítani – felelte tapasztalt úrvándor módjára. – Neked kell beszélned, te vagy a kapitány.

– Beszélek én, de... Miről?

– Elfogadod a legjobban fizető ajánlatot, telepakoljuk a Mercatort, a többit pedig a te két szépséges húgocskádra bízhatod. – Silia kétértelmű kacérsága egész gerincemet pattogó elektromossággal töltötte fel.

Ekkor fúródott az oldalamba a MikroBlast csöve.

– Beszéljessünk! – lehelte valaki a fülembe. Hangja hátborzongatóan lágy, szinte tapinthatóan sikamlós volt.

– Beszéljessünk – egyeztem bele. Az idegen pisztolya enyhe böké-sével jelezte, hogy álljak fel, és induljak a bár egyik hátsó bokszához. Olyan szorosan követett, hogy ne lehessen látni a fegyvert, de az asztaloknál ülő tapasztalt csempészek, kapitányok és egyéb haszonlesők számára nem lehetett kétséges, mi folyik éppen. Silia nem követett minket. Amint később megtudtam, erre komoly oka volt: az ő derekát egy másik MikroBlast csiklandozta.

Mikor elhelyezkedtem a bokszt félhomályában, az asztal sugározta sárga fényben megláttam *üzletfeletem*.

Első pillantásra erősen korosodó, fáradt cerebrita koldusnak tűnt. Gyér szakálla horpadt mellkasára csüngött, kezén kéken dagadtak az erek, bőrén időnként az öregség gyöngye rángásai futottak végig. A MikroBlast úgy remegett az ujjai között, hogy komolyan féltem, véletlenül elsül.

– Mi a fenét akar tőlem? – mordultam rá, mire elmosolyodott.

– Kölyök – mondta. – Éppen ez kell nekünk.

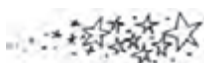
– Ha valamilyen kellemetlenséget okoztam önnek, kérem, bocsássa meg. Fogom a navigátoromat, és azonnal eltűnök.

Az öreg hátradőlt székén, és a MikroBlastot egyszerűen lefektette az asztalra. Fiatal voltam, tele erővel és pánikkal. Ha felugrok, hamarabb elérhetem a fegyvert, mint a vénség, és akkor...

– Nem volna okos dolog – szólalt meg az öreg. – Remek üzlettől, és persze a navigátorától is örökre elbúcsúzhatna, aki... Hm, ezt tisztán érzem, cseppet sem közömbös önnek.

Félelmemet harag váltotta fel. Utálom, ha a gondolataimban turkálnak, főleg, ha azok a szebbik nemmel állnak kapcsolatban.

– Azért jött be ide, hogy jó fuvart szerezzen – jelentette ki a remegő vénség. – Milyen hajóval bír?

– Mercator Alpha – löktem ki magamból a választ, elhatározva, hogy a lehető legkevesebbet társalgok a fickóval, aki most kissé elégedetlenül húzta el ajkát.

– Jobb lett volna egy Scorpion, de mindegy. Bízunk benne, hogy a pilótája átlagon felüli. – Az öreg mélyen a szemembe nézett, mire igyekeztem nem gondolni Marára, ő mégis értőn bólintott. – Tehát Egr kisasszony is rendkívül csinos. Szegény fiam, nem jósolok neked nagy jövőt a csillagok között. Ez azonban a te dolgod. Én biztos vagyok benne, hogy el tudod vinni az árumat oda, ahová kell.

– És ha nem vállalom a fuvart? – Pimaszul felvettem a fejem, és valóban megszületett bennem az elhatározás, hogy elutasítom a vénséget.

– Ötvenezer intergalaktikus font – mondta ő jéghideg hangon.

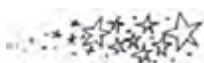
Két órával később jelentették, hogy a rakodás befejeződött, a *Legionist* startolhat.

* * *

– Reaktor üzemhőmérsékleten, PTP hajtóművek teljes tolóerőn. – Mindezt Mara Egr úgy tudta elszavalni, hogy kedvem lett volna egészen szorosan hozzábújni. A Mercator dübörögve kitört a Sawhar vonzásából, elkerült néhány űrfigyelő műholdat, és felvette a pilóta által meghatározott irányt. A vezérlő páncélüvege mögött csodásan ragyogtak a Galaktika csillagai, olyan békét árasztva, hogy nehezemre esett elhinni: odakinn mezonok és kalózok szeretnének a torkomra lépni.

– Mennyit ígért az öreg? – kiáltott hátra munka közben Silia.

– Figyelj, hogy pontosan tápláld be a koordinátákat! – feleltem kissé udvariatlanul navigátoromnak. Mióta kiléptünk a mocskos lebuji

ajtáján, Silia egyfolytában két dolog miatt nyaggatott. Tudni akarta, milyen üzletet kötöttem és mit szállítunk. – Szeretnék mihamarabb a Tider bolygó rendszerében lenni, méghozzá simán.

– Tehát a Tideren landolunk? – kérdezte nyomban Silia.

– Nem a Tideren landolunk. Bízd rám...

– A Tidernek négy holdja van – vitázott tovább a navigátor, vörös hajpántját rázva akaratosan. – Áruld el, melyikhez számoljam ki a röppályát!

– Ezt nekem sem ártana tudnom – vetette közbe Mara.

– A Xonsihoz megyünk – mondtam mély sóhajjal.

– Tehát a Xonsira visszük a... Mit is szállítunk? – A navigátorom félelmetesen ravasznak gondolta magát. – Miért nem engedted, hogy lássuk a berakodást?

Elegem lett. Felálltam a székemből, és a kijárat felé indultam.

– Mikor érkezünk a Xonsi körzetébe? – kérdeztem már a liftben állva Marát, aki nyomban leolvasta a műszereit.

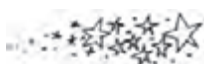
– Hosszú út lesz. Tizenhárom fedélzeti óra.

– Akkor váltjuk egymást, így mindenki aludhat egy keveset. Én kezdem.

– Mocsárféreg! – jegyezte meg halkán Silia, de úgy döntöttem, nem hallom meg. A lift halk bűgással rántotta testemet lefelé, a Mercator alsó fedélzetének irányába, és én boldogan fellélegeztem.

* * *

Cseppet sem voltam álmos. Túlságosan izgatottá tett a tudat, hogy végre elindultam életem első önálló kereskedelmi útjára, saját hajómon, saját legénységgel és rakománnyal. A *Legionist* raktere javarészt üresen tátongott. Nem akartam minden megtakarított pénzemet áruba fektetni, annál is inkább, mivel ha rögtön kirabolnak,

mindenem elúszna. Jobb az óvatos, kis haszonnal kecsegtető kereskedés, mint hogy álmaimat csillagporrá lőjék a kalózok. Most pedig, hogy a vén cerebrita MikroBlasttal megpecsételt ajánlatát elfogadtam, már szóba sem jöhetett több áru felvétele.

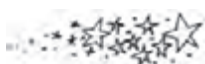
Lépteim hangosan kongtak, mikor a központi folyosóról a raktérbe léptem. A szürkére festett acélfalak méretei nyomasztottak. Gyorsan átsiettem az üresen tátongó konténerfészkek között, és közben igyekeztem nem gondolni az űr hideg kietlenségére. Mikor elértem az első teli fészket, olyasmit műveltem, amit – remélem – soha nem tud meg senki. Két tenyeremet és arcomat rásimítottam a konténer olajtól síkos fémfalára, és lehunytam a szemem.

– Ez itt az első... – suttogtam elérzékenyülve. – Az első rakományom.

Éles csattanás riasztott fel merengésemből. A különös hang arra emlékeztetett, mikor a landolás során felhevült hajtóművek az űrkötő dokkjában hűlni kezdenek. A konténersor sötétbe vesző vége felé néztem, majd gyors léptekkel elindultam a Mercator külső raktéri ajtaja felé. *Itt hamarosan egy Kroken Plusz űrzsilip lesz, és akkor nem kell érintetlenül hagynom a roncsokat sem* – jutott eszembe futólag.

A konténerfészkek a hatalmas rakodóajtó közelében első pillantásra üresen állt. Én azonban tudtam, hogy a titokzatos cerebrita öregúr emberei ide pakolták be azt a három szarkofágot, amit el kellett vinnem a Xonsi holdhoz. A *ládák* mélykéék anyagból készültek, amit képtelen voltam azonosítani. Úgy sorakoztak a hatalmas fészkekben, mint a megtermett konténerek kicsinyei, de valahogy mégis veszélyt árasztottak magukból.

– Tehát ezek azok – szólalt meg mögöttem Silia váratlanul. Néhány pillanatig azért küzdöttem, hogy az ijedtségtől ne kezdjek el üvölni.

– Mit keresel itt? – fordultam felé. – Semmi közöd a rakományhoz, és... Neked szolgálatban kellene lenned!

– Cseréltem Marával – vont vállat Silia, miközben a szarkofágokhoz lépett, hogy meg szemlélje azokat. – Az a lány olyan naiv. Ráadásul idegesítő, hogy mindenben kizárólag a jót látja. Képzeld: azt mondta, nem támadnak meg minket a kalózok, mert ő hisz az Univerzum jóságában.

– Hagyd békén a rakományt! – mordultam rá. – Te akartad, hogy a grafiton kívül valami mást is szállítsunk, hát most itt van.

– De *mi* van itt? Megnézhetem a raktári bizonylatot?

– Nincs semmiféle bizonylat. – Megragadtam Silia karját, és kihúztam őt a fészekből. – A megbízó emberei maguk tették fel a fedélzetre ezeket, és nem tudom, honnan hozták. Most pedig...

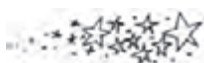
– Megyek aludni – vágott a szavamba Silia. – Mondja, kapitányom, nincs kedve megágyazni nekem?

Ha nem épp akkor kérdezi, mikor haragszom, talán örültem volna a merész ajánlatnak. Csakhogy a szarkofágok idegessé tettek, így a navigátort egészen a kabinjáig kísértem, és egyedül küldtem be annak ajtaján.

Alig tizenkét órával később verejtékben úszva riadtam fel a rémálomból.

* * *

Soha nem gondoltam volna, hogy ilyen rettenetes állapotba kerülhetek egy álomtól. Üvöltve tértem eszméletre, majd vakon az ajtó felé botorkáltam. A folyosó túl keskenynek tűnt, a fémfalak hullámot vetettek, és a Mercator minden porcikája *zengett, dalolt*. Velem szemben Silia tántorgott. A lány is mély álomból ébredhetett, mögötte

tárva állt a kabinajtó, és ő alig viselt egyetlen aprócska ruhadarabot. Ha nem érzem magam olyan pocskul...

– Mi történt? – kérdezte a navigátor, és térdre esett. Zavaros tekintetén láttam, hogy ő is éppen olyan bizonytalanul érzékeli a hajó egyébként szilárd közegét, mint én. – Időrobbanás?

– Nem, ez... – Fogalmam sem volt, mit válaszolhatnék.

Öt fedélzeti perccel később három holtápadt cerebrita bámulta egymást értetlenül a *Legionist* vezérlőjében. Odakinn megszőkott szépségükben ragyogtak a csillagok, és a Dwire-orros nevezetű nap távoli gömbjének mérete jelezte, hogy már közel járhatunk a Tiderhez.

– Elaludtam – mondta vállát vonogatva Mara. – A műszerek úgyis figyelmeztettek volna, ha a közelünkbe jön valami.

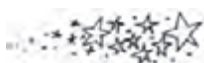
– Tehát mindhárman aludtunk – állapítottam meg. – És mindhárman rémálmot láttunk.

– Ez valami vírus? – kapta fel a fejét Silia. Láttam rajta, hogy közel áll a hisztériához.

– Nem hiszem, hogy bármelyikünk is beteg volna. – Igyekeztem józanul gondolkodni. – Mondja el mindenki, mit álmodott! Esetleg találunk valami közös elemet.

Marára néztünk, mintha természetes volna, hogy neki kell kezdeni. Ő nem is kérette magát, sőt, miközben az álmáról beszélt, egyre boldogabb, kislányos mosoly ült ki az arcára.

– Egy olyan bolygón voltam, amelyet még sohasem láttam. Gyönyörű volt, dús vegetációval, csodás növényekkel, szelíd állatokkal. Seholy gyárak, úrkikötők, fém talán csak a hegyek mélyén bújott meg, a technika idegen volt, de a lakosok... Az egész álmom nem szólt másról, mint hogy keresem őket, de mikor épp rábukkannék egyikükre,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

az mindig párává foszlik. Pedig szépek és kedvesek, ezt *érzem*, mégsem mutatkoznak.

Siliára néztem, aki végre becsavarta magát egy takaróba.

– Buli. Igen, egy örült jó buliban voltam, ahol üvöltött a zene, mindenki elszállt a párlatoktól és a gőzöktől, mert valahogy *tudtuk*: most nem ártanak senkinek. Tomboltunk, élveztük a szabadságot... Ennyi.

Éreztem, hogy Silia titkol valamit, de szólnom sem kellett, csupán szigorúan összevontam a szemöldökömet.

– Hát jó, volt ott egy srác is! – kiáltott a navigátor. – Különös figura, aki csak sétált közöttünk, nem szívott, ivott semmit. A szeme olyan szép bíborszínben sziporkázott, hogy muszáj volt figyelni rá. Mikor megpróbáltam kikezdeni vele, lefogta a kezem, és én éreztem, hogy szeretne elvinni a buliból, mert bármit hittünk mi, többiek, igenis veszélyben voltunk.

Elhallgatott. Én következtettem, de már az is heves szorongást váltott ki belőlem, hogy felidézzem a rémképeket.

– Újra gyerek voltam a Trennán, ahol születtem. Az oktatópiramis előtt játszottunk, és egy nagyobb fiú szokás szerint belém kötött. Csakhogy most nem elégedett meg a gúnyolódással, köveket vett a kezébe. Három követ, amiket sorban felém dobott. Mintha lelassult volna az idő, a kövek végtelenül sokáig pörögtek a levegőben, így könnyedén elhajolhattam előlük. A harmadik azonban... A harmadik átalakult, kalapács lett belőle, és eltalált. Széttronsolta a koponyámat.

A két nő mintha sajnálkozva nézett volna rám. Mara meg akart szólalni, ekkor azonban gyors egymásutánban két jelzés is érkezett az Agytól. Az első hideg hangon jelentette, hogy megérkeztünk a Xon-si hold közelébe. A második vészjelzés volt, mely sikoltva robbant a vezérlő légterébe:

